

LLIBERTAT

ÒRGAN DEL "COMITÈ LOCAL ANTIFEIXISTA"

Any 1936

Mataró, 30 de juliol

Núm. 7

La moral de la rebel·lió

Una de les coses més inconfessables d'Espanya, era el llenguatge dels militars. En temps normals, quan els vagava de perseguir doncs i «castigar» pels carrers i places on estaven instal·lats, els nuclis d'oficials de l'exèrcit, amb poques excepcions, constituïen la síntesi de tot el viure platzeriós.

Quan arribava l'hora d'actuar, en la vida del país, que desgraciadament era molt sovint, tot això era elevat a la categoria d'habilitat. La història de la Dictadura, de la qual tots n'hem viscut amb més o menys integritat diversos episodis, és la col·lecció més frapant d'aquesta mena de casta privilegiada que hem patit fins ara i que malda encara, desesperadament, per tal de continuar subjugant el país sota els esperons de les seves boies.

L'esperit de l'orden y mando era ficat a dintre l'insultació de l'exèrcit, de tal manera que pretendien i han pretès sempre fer servir gòries pretèries del poble hispànic a profit solament de les aptituds particulars. Confonien lamentablement la força del deure que els lligava amb l'honor al servei de l'Estat, amb el deure de la força que tenien a les seves mans. «En diez minutos, lo acabamos todo», deia, a Mataró mateix, un comandant.

Un exèrcit que traïxí l'Estat que li ha confiat la seva defensa, quin virtut pot posar en relleu? Aquesta ha estat la conseqüència immediata i lògica de totes aquestes subversions morals que han reduït a no res l'exèrcit espanyol. Sense honor i sense grandesa ha calgut en mig del fang de tota la villesa i totes les traïcions.

La caiguda de l'exèrcit ha estat, doncs, produïda per tota aquesta subversió de conceptes i sobretot per aquesta mena de moral de casta que havien teixit a l'entorn de llurs espalles.

El vocabulari militar, posat en funcions d'intervenció a la vida pública, era una cosa típica. Des del manifest del Primo de Ribera, a les disposicions de qualsevol llinierista, la mentalitat militar era reflexada, amb no gaires excepcions, amb un llenguatge de burdell, que feia hàbit. Era la moral de tota la casta i el malonisme nacional; era la moral de l'Espanya d'aquella mateixa generació, que ompliren d'oprobri les terres de Cuba i Filipines amb les seves crueltats; era la moral d'aquells militars facciosos que emprengueren pel seu compte la guerra de l'Àfrica amb el Borbó, que donaven a Espanya hores de sang, de dolor i de vergonya; era la moral d'aquells militars que l'any 1923, acapararen totes les funcions de l'Estat, assentant des dels llocs de comandament, el lladronici, la disbauxa i la crueltat.

Es, senzillament, la moral d'aquests caps, que aconsellen les subversions amb tota la crueltat i que són personificats amb aquests degenerats i brètol d'ex general Quijano de Llano, el qual parla cada nit des de la Radio de Sevilla, fent públic als quatre vents, perquè to hom se'n faci càrrec, de les condicions morals que pot reunir un exèrcit que accepta la companyia i la direcció d'un personatge de tal condició.

Si la moral de la rebel·lió que en aquests moments, encara, fa de sang les terres ibèriques, arribés a poder-se establir al país, caldria donar de baixa el poble espanyol de la civilització: perquè ara, esteu-ne segurs: els generals borrales no farien notes oficiores com en aquells temps de la Dictadura: farien muntanyes de cadàvers.

Retrat al natural

Corroborant el que diem ahir sobre la militarada

Publiquem aquest document trobat a la buïxa d'un dels oficials fets presoners a Guadalajara, consistent en unes instruccions donades als oficials facciosos. En aquestes instruccions interessants per molts conceptes, es ven corroborat aquell judici tan estès sobre la «ideologia» dels reaccionaris representats pels militars feixistes.

«El primer factor para conseguir la victoria es aniquilar la moral del enemigo. Por eso, y aunque el Gobierno republicano carece de tropas y armas con que hacernos resistencia, es indispensable atenderse con el máximo rigor a estas instrucciones:

Primera. Para asegurar la retaguardia es preciso infundir terror al enemigo. Con este fin, cuando nuestras columnas ocupen un núcleo de población deberá procederse a ejecutar saludables y definitivos escarmientos en las autoridades que puedan ser habidas.

En caso de no ser halladas, se procederá del modo expresado con aquellos

de sus familiares que puedan ser capturados. Al hecho se procurará revestirlo de los caracteres más públicos e impresionantes, haciendo saber que se procederá del mismo modo contra cualquiera que se rebele de nosotros.

Segunda. Convendrá mucho requisar el efectivo metálico que se halle en los edificios oficiales y en los particulares de afectos al régimen. En ocasiones será de particular eficacia destruirles los edificios, las cosechas y los ganados.

Tercera. En toda localidad será muy útil informarse del cura pá roco o de otras personas de orden sobre las opiniones de los vecinos más caracterizados. No debe haber ninguna inconveniente en incorporar a las columnas, con categoría de oficiales o de suboficiales, según las necesidades aconsejen, a los partidarios de Falange Española.

Estos elementos tendrán por misión, dada la actitud de las tropas, vigilarlas de cerca para impedir movimientos de flaqueza.

En caso de manifestarse en alguno de la columna vacilación o resistencia a las órdenes o propósitos de fuga, tanto los jefes y oficiales como los elementos auxiliares civiles, deberán proceder en el acto con la máxima energía. Entiéndase

que será preferible incurrir en equivocaciones que dejar que se manifieste flojedad en las tropas. De este rigor dependerá el pronto y feliz éxito de una operación, cuyo inmediato éxito no ofrece el menor género de dudas.

Los que vacilen en cumplir esta orden serán juzgados a su vez en la forma que queda dicho.

Cuarta.—Para los efectos de quebrantar la moral de los enemigos, en el caso poco probable de que nos ofrezcan resistencia seria, es ineludible considerar como zona de ataque todo poblado que se halle a retaguardia del frente enemigo.

Importante. No importa que en los lugares a que se alude no haya fuerzas de combatientes. El pálcico difundido por los vecinos que hayan producido el efecto moral que precisamos.

Muy reservado. Está probado que lo que más desmoraliza a una fuerza combatiente es ver que se atacan los hospitales de sangre y sus columnas de evacuación de heridos. Convendrá, pues, tener en cuenta esta enseñanza de la Gran Guerra.

Quinta.—Si, contra toda posibilidad, Madrid nos opusiera resistencia deberá considerarse como objetivo primordial la destrucción de las líneas conductoras de fluido eléctrico, así como también las de conducción de agua. Esto último, en la presente época del año, será de una eficacia sorprendente.

Sexta.—Cuando entremos en Madrid, acontecimiento que ocurrirá próximamente el día 20, la primera medida será colocar nidos de ametralladoras en las torres de las iglesias i en cualesquiera otros edificios que ofrezcan extenso campo de tiro.

Las máquinas harán fuego sobre todo elemento enemigo, sea del sexo que sea que entre dentro del campo a tiro. Aunque no causen bajas contribuirán a difundir el terror y a impedir reacciones ofensivas del paisanaje.

Séptima.—Muy importante y reservado: Los elementos de mando no harán indicación ninguna para que la fuerza convierta en «dum-dum» sus proyectiles. Se harán los desentendidos al vieran practicar dicha operación. Y para estimular a ello deberán manifestar gran indignación contra el enemigo protestando violentamente por los horribles destrozos que sus «pacos» causan por el empleo de semejantes proyectiles. Con esto es de pensar que baste.

Important

Preguem a totes les entitats, grups o institucions que hagin d'enviar notes, per a publicar a LLIBERTAT, de caràcter oficial, s'adrecin primer al Comitè perquè les autoritzi; sense aquest requisit, no podem atendre el prec de publicació.

Subscripció patrocinada pel Comitè Antifeixista

per a atendre a les famílies de les Milícies que han marxat a Saragossa

Llista n.º 3

Suma llista anterior	459'85 ptes.
Artur Llauger	2'— >
M. M. C.	10'— >
Antoni Margant	10'— >
Francesc Belis	10'— >
Família Obrera	25'— >
Un catalanista	50'— >
Dos germanets	5'— >
Josep Quert	3'— >
A. M. C.	10'— >
Ramon Rovira	2'— >
Total	566'85 ptes.

L'alt capitalisme

En les últimes disposicions preses pel Govern de la Generalitat per tal que fossin pagats els jornals a tots els obrers de Catalunya, hom hi troba a manca instruccions que specifiquen, almenys d'una manera directa, els interessos dels grans capitalistes que de sempre han estat els qui, d'una falda decisiva, han influenciat en contra del règim, usant per això, del poder de fabulosos cabals estancats en immenses propietats, la major part de les quals improductives, i de les rendes no menys fabulosos que els produeixen grans quantitats, inactives en les caixes dels bancs.

Es evident i nosaltres ho creiem, que al Govern de la Generalitat no li haurà passat per alt tan important aspecte de la qüestió, quan, una precipitació objectiva que determinés una mesura tan urgent, com el que els obrers cobressin el seu jornal, no deuria implicar que el pes d'un acte de justícia com és aquest, calgués únicament sobre la burgesia industrial i comercial i en canvi no en resultessin afectats, a proporció de la renda que posseïxen, els elements de l'alt capitalisme, farriscos indifferents al patir del poble, i fèrbols gestadors de les grans malances de la humanitat.

A proporció creiem que ha d'anar això, no resultés que per atendre ara a una necessitat imperiosa i justa, ergolessin els recursos industrials de la petita burgesia, sense que després fossin rescabats, per disposicions de més profunda renovació social, i que afectessin a proporció i més que a proporció, si voleu, la renda improductiva dels grans capitalistes.

Al fi ha de mereixe'ns certa atenció l'impuls creador i de treball (part l'afany de lucre personal del petit burgès) perquè malgrat tot, del capital esmerçat en una construcció o indústria en resulta un mija de treball i de vida no sempre tingut en compte pels boicotejadors bancaris de la República i de la pau social.

Fins a l'alt capitalisme no han arribat mai els clams de tot un poble necessitat. La misèria del poble humil els ha deixat indiferents. El seu món ha estat, fins ara, un món apart. El treballador esdevingué un joguet dels seus capricis i de les seves passions immoderades.

5 cèntims

